

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 3 grudnia 2019 r. *

Dumping – Przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chin i Tajwanu – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1429 – Artykuł 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Artykuł 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/1036] – Obliczanie wartości normalnej – Obliczanie kosztu produkcji – Sprzedaż produktu podobnego do celów konsumpcyjnych na rynku wewnętrznym kraju wywozu

W sprawie T-607/15

Yieh United Steel Corp., z siedzibą w Kaohsiung City (Tajwan), który reprezentował adwokat D. Luff,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali J.F. Brakeland i A. Demeneix, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg), który reprezentowali adwokaci J. Killick, G. Forwood i C. Van Haute,

interwenient,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1429 z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 224, s. 10),

SĄD (druga izba),

w składzie: E. Buttigieg (sprawozdawca), pełniący obowiązki prezesa, B. Berke i M.J. Costeira, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 czerwca 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, Yieh United Steel Corp., jest spółką z siedzibą na Tajwanie, prowadzącą działalność między innymi w zakresie produkcji i dystrybucji płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno (zwanymi dalej „produktem objętym postępowaniem”).
- 2 W celu wytwarzania produktu objętego postępowaniem skarżąca stosuje jako surowiec blachy walcowane na gorąco, które są produkowane bezpośrednio przez nią albo które są kupowane od Lianzhong Stainless Steel Co. Ltd (zwanej dalej „LISCO”), spółki powiązanej produkującej blachy walcowane na gorąco z siedzibą w Chinach. Produkt objęty postępowaniem jest sprzedawany przez skarżącą na rzecz klientów w Unii Europejskiej i na rzecz klientów na jej rynku wewnętrznym, obejmujących niezależnych dalszych producentów i dystrybutorów produktu objętego postępowaniem oraz jej dalszego powiązanego producenta, spółkę Yieh Mau.
- 3 W następstwie skargi złożonej w dniu 13 maja 2014 r. przez Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL (europejskie stowarzyszenie stali, zwane dalej „Euroferem”), Komisja Europejska opublikowała w dniu 26 czerwca 2014 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2014, C 196, s. 9) zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [(Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zastąpionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21), zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”].
- 4 Dochodzenie w sprawie dumpingu i powstałej szkody dotyczyło okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2013 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.
- 5 W dniu 22 września 2014 r. skarżąca i jej spółki powiązane złożyły odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy Komisji. W dniach od 17 do 20 listopada 2014 r. przeprowadzono wizytę weryfikacyjną w pomieszczeniach skarżącej na Tajwanie.
- 6 W dniu 24 marca 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/501 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 79, s. 23, zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym”). W rozporządzeniu tymczasowym ustanowiono tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 10,9% na objęty postępowaniem produkt skarżącej.
- 7 Pismem z dnia 25 marca 2015 r. Komisja przekazała skarżącej swoje tymczasowe ustalenia zawierające wnioski i zasadnicze okoliczności faktyczne, na podstawie których postanowiono nałożyć tymczasowe cło antydumpingowe (zwane dalej „tymczasowymi ustaleniami”).
- 8 W tymczasowych ustaleniach Komisja poruszyła między innymi kwestię odmowy odliczenia wartości złomu od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem oraz kwestię odmowy jego uwzględnienia przy ustalaniu wartości normalnej niektórych sprzedaży skarżącej w państwie wywozu.
- 9 W dniu 20 kwietnia 2015 r. skarżąca przedstawiła uwagi w przedmiocie tymczasowych ustaleń.

- 10 W dniu 23 czerwca 2015 r. Komisja przesłała skarżącej ostateczne ustalenia. W dniu 3 lipca 2015 r. skarżąca przedstawiła uwagi w sprawie tych ustaleń.
- 11 W dniu 26 sierpnia 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/1429 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu (Dz.U. 2015, L 224, s. 10, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), które zmieniło rozporządzenie tymczasowe i wprowadziło cło antydumpingowe w wysokości 6,8% na przywóz do Unii produktu objętego postępowaniem wytwarzanego między innymi przez skarżącą.

Postępowanie i żądania stron

- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 października 2015 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 13 Decyzją z dnia 23 grudnia 2015 r. niniejsza sprawa została przydzielona pierwszej izbie Sądu.
- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 marca 2016 r. Eurofer złożył wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 kwietnia 2016 r. skarżąca zwróciła się o to, aby niektóre informacje zawarte w skardze, odpowiedzi na skargę i replice były traktowane jako poufne wobec Euroferu, jeżeli zostanie on dopuszczony do sprawy w charakterze interwenienta. Spółka ta załączyła jawną wersję tych pism do swojego wniosku.
- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 maja 2016 r. Komisja wniosła o poufne traktowanie niektórych informacji zawartych w duplice i załączyła jawną wersję dupliki do swojego wniosku.
- 17 Postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił interwencję Euroferu. Ze względu na to, że zgodnie z art. 144 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem skarżąca i Komisja wniosły o poufne traktowanie niektórych zawartych w pismach, o których mowa w pkt 15 i 16 powyżej, wspomniane postanowienie tymczasowo ograniczyło przekazanie interwenientowi wspomnianych pism skarżącej i Komisji do wersji jawnych w oczekiwaniu na ewentualne uwagi interwenienta w przedmiocie wniosku o poufne traktowanie.
- 18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 sierpnia 2016 r. skarżąca wniosła o poufne traktowanie w stosunku do interwenienta niektórych informacji zawartych w duplice, a także załączyła niepoufną skonsolidowaną wersję dupliki do swojego wniosku.
- 19 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 września 2016 r. interwenient zakwestionował częściowo wniosek o poufne traktowanie skargi, odpowiedzi na skargę i repliki.
- 20 Decyzją z dnia 6 października 2016 r. sprawa została przydzielona drugiej izbie Sądu na podstawie art. 27 § 5 regulaminu postępowania.
- 21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 stycznia 2017 r. skarżąca wniosła o poufne traktowanie w stosunku do interwenienta niektórych informacji zawartych w jej uwagach na temat uwag interwenienta i załączyła jawną wersję tych uwag.
- 22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 kwietnia 2017 r. interwenient podważył częściowo wniosek skarżącej o poufne traktowanie uwag skarżącej w przedmiocie uwag interwenienta.

- 23 Postanowieniem z dnia 27 września 2017 r., Yieh United Steel/Komisja (T-607/15, niepublikowanym, EU:T:2017:698), prezes drugiej izby Sądu częściowo uwzględnił wnioski o poufne traktowanie złożone przez skarżącą i Komisję.
- 24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 marca 2018 r. skarżąca wniosła o poufne traktowanie w stosunku do interwenienta niektórych informacji zawartych w jej uwagach w przedmiocie dodatkowych uwag interwenienta oraz załączyła jawną wersję wspomnianych uwag.
- 25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 maja 2018 r. skarżąca wniosła o wysłuchanie jej uwag.
- 26 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim one jej dotyczą;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 27 Komisja oraz interwenient wnoszą do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 28 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia 2016/1036) oraz naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2016/1036).

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz nadużycia władzy

- 29 Skarżąca podnosi, że odmawiając uwzględnienia jej wniosku o odliczenie wartości złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych. Komisja niesłusznie odmówiła zbadania jej ksiąg rachunkowych, jak również jej metody alokacji kosztów, a popełniony przez nią błąd w obliczeniach nie mieści się w ramach przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych. Skutkiem tej odmowy było zwiększenie jej kosztów produkcji oraz części tego rodzaju produktów, dla których wartość normalna została skonstruowana ze względu na sprzedaż dokonywaną po cenach niższych od kosztów wytworzenia, co doprowadziło tym samym do ogólnie wyższej wartości normalnej.
- 30 W pierwszej kolejności Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego poprzez odmowę uwzględnienia ksiąg rachunkowych skarżącej oraz metody alokacji kosztów, jakie stosowała ona do strat blach walcowanych na gorąco stwierdzonych w trakcie produkcji produktu objętego postępowaniem.
- 31 Skarżąca twierdzi w tym względzie, że wbrew twierdzeniom Komisji uwzględniła ona stratę w produkcji przy obliczaniu przedstawionego Komisji kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem. Skarżąca podnosi, że w uwagach w przedmiocie tymczasowych ustaleń z dnia 20 kwietnia 2015 r. wskazała w oparciu o zapisy księgowe przedstawione w jej odpowiedzi na kwestionariusz, że w odpowiedni sposób włączyła ona do swojej tabeli kosztów produkcji wszystkie straty w produkcji na wszystkich

etapach produkcji dotyczących zarówno blach produkowanych przez nią samą, jak i blach zakupionych u powiązanego z nią dostawcy, LISCO. Stosowana metoda polega na określeniu „jednostkowej utraty produkcji”, w formie współczynnika dla surowców wykorzystywanych na wszystkich etapach produkcji, przypisywanej nie do kosztu surowca, lecz do kosztów produkcji w kolejnym etapie produkcji, co nazywa się „kosztem przetworzenia”. Strata w produkcji jest zatem księgowana nie jako koszt surowca, lecz jako koszt przetworzenia. Taka metoda alokacji kosztów produkcji, zwana „systemem kosztów wytworzenia w jednolitej produkcji”, jest dobrze znaną i szeroko akceptowaną w świecie i na Tajwanie techniką księgową w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, którą skarżąca wyjaśniła Komisji w trakcie wizyty weryfikacyjnej, jak i w uwagach w przedmiocie ustaleń tymczasowych.

- 32 Nie uwzględniając sprawdzonych danych oraz metody alokacji kosztów skarżącej, a także odmawiając uwzględnienia sposobu, w jaki skarżąca zaksięgowała stratę w produkcji w kosztach produkcji, Komisja doszła do oczywiście błędnego wniosku dotyczącego straty w produkcji.
- 33 Skarżąca podnosi, że należy zachować równowagę pomiędzy obowiązkiem przeprowadzenia przez Komisję dochodzenia w odpowiednim czasie a słusznymi prawami podmiotów gospodarczych do tego, aby ich rzeczywiste dane zostały wzięte pod uwagę w trakcie neutralnego i obiektywnego dochodzenia, oraz że organy prowadzące dochodzenie powinny stosować system księgowania kosztów danego producenta, jeżeli odzwierciedla on „należycie i wystarczająco” koszty poniesione na wyprodukowanie produktu objętego postępowaniem.
- 34 Tymczasem Komisja nie kwestionuje tego, że dokumenty księgowe, na które powołuje się skarżąca, były przedmiotem audytu, oraz że skarżąca stosuje zwyczajowo metodę alokacji kosztów zwaną „systemem kosztów wytworzenia w jednolitej produkcji”. Komisja nie wykazała, w jaki sposób koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie zostały właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych, lecz ograniczyła się do wyrażenia wątpliwości co do tego, że metoda ta nie odzwierciedla w niniejszej sprawie rzeczywistej wartości każdego elementu kosztów. Otóż wątpliwości te wynikają z nieadekwatnego wzoru obliczania oraz ze sprzecznego posługiwania się zapisami księgowymi skarżącej przez Komisję, przy czym Komisja nie wykazała, w jaki sposób stosowana przez nią metoda alternatywna miałaby być bardziej wiarygodna i lepiej odzwierciedlałaby rzeczywistą wartość każdego elementu kosztów, przez co naruszyła ona w ten sposób art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 35 Skarżąca podnosi dokładniej, że w swoich ustaleniach tymczasowych i ustaleniach ostatecznych, a także w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja powołała się na fakt, że skarżąca nie zaksięgowała straty w produkcji blach walcowanych na gorąco zakupionych od LISCO w kosztach produkcji produktu objętego postępowaniem, który to wniosek stanowi już sam w sobie oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych. Ponadto wyjaśnienia przedstawione przez Komisję w ustaleniach tymczasowych, ustaleniach ostatecznych i zaskarżonym rozporządzeniu również są w oczywisty sposób stronnicze i błędne.
- 36 W tym względzie skarżąca zauważa przede wszystkim, że wzór obliczeniowy zastosowany przez Komisję w ustaleniach tymczasowych w celu obliczenia ilości blach walcowanych na gorąco zużywanych do produkcji produktu objętego postępowaniem, zgodnie z którym wielkość ta jest równa łącznym kosztom surowców na zakupioną blachę walcowaną na gorąco przypisaną kosztowi zakupu blach walcowanych na gorąco, nie jest odpowiedni, z uwagi na jej metodę księgowania kosztów. Takie twierdzenie podważa błędny wniosek Komisji, zgodnie z którym ilość blach walcowanych na gorąco miałaby być równa wielkości produkcji produktu objętego postępowaniem, podczas gdy ilość zużytych surowców powinna być wyższa od ilości produktu objętego postępowaniem, jeżeli strata w produkcji zostałaby prawidłowo zaksięgowana.
- 37 Następnie błędne są również powody przedstawione przez Komisję w ustaleniach ostatecznych. Po pierwsze, żadna z informacji przekazanych przez skarżącą podczas przedstawiania jej metody księgowania nie była nową informacją dla Komisji w trakcie przekazywania ustaleń tymczasowych,

ponieważ cała alokacja kosztów, w tym kosztów związanych ze stratą w produkcji, wynikała jasno z tabeli kosztów produkcji, którą skarżąca dostarczyła w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, to znaczy w tabeli dokumentu 54 załączonego do tego kwestionariusza. W odpowiedzi na ustalenia tymczasowe skarżąca przedstawiła również nowy wykaz prac, który różnicuje koszty przetworzenia w celu wykazania straty w produkcji, który to wykaz został przygotowany wyłącznie na podstawie danych zawartych w tymczasowych ustaleniach.

- 38 Po drugie, jednostkowa strata produkcji, którą posłużono się przy księgowaniu kosztów przetworzenia, została zastosowana jako wartość dla wszystkich elementów kosztów przetworzenia, w tym dla kosztów ogólnych, zapewniając w ten sposób we właściwy sposób, że wszystkie koszty związane ze stratą w produkcji, w tym straty wynikające z kosztów ogólnych zastosowanych do produkcji „straconego” surowca, zostały prawidłowo uwzględnione w jej systemie księgowania kosztów.
- 39 Po trzecie, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Komisja, koszt surowców zawarty w stracie w produkcji nie jest niższy od dochodzonej kwoty odliczenia złomu, co wynika z zawierającego wyjaśnienia skarżącej arkusza obliczeń, o którym mowa powyżej w pkt 37. W ten sposób Komisja w oczywisty sposób nie wzięła pod uwagę rzeczywistych danych i metody księgowania kosztów skarżącej dotyczących straty w produkcji. Do tego dochodzi fakt, że gdyby Komisja prawidłowo uwzględniła dostarczone dane i gdyby zastosowała metodę, jaką sama zastosowała w tymczasowych ustaleniach w celu określenia wykorzystania surowców, byłaby ona w stanie ustalić rzeczywistą „ilość” surowców wykorzystanych do produkcji produktu objętego postępowaniem.
- 40 Wreszcie w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja mogła z łatwością obliczyć rzeczywistą „ilość” blach walcowanych na gorąco zużytych do produkcji produktu objętego postępowaniem na podstawie dostępnych danych przy użyciu metody, jaką sama zastosowała na etapie tymczasowym, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Komisja w motywie 61 zaskarżonego rozporządzenia.
- 41 Skarżąca odrzuca również sformułowane przez Komisję zastrzeżenie, jakoby skarżąca przedstawiła „fragmentaryczne i płynne” dane dotyczące kosztów produkcji w okresie objętym dochodzeniem i po wizycie weryfikacyjnej. Skarżąca zauważa w tym względzie, że odpowiedziała na wszystkie punkty w odpowiedzi na kwestionariusz, że następnie zastosowała się w terminie do wszystkich żądań Komisji, przed, w trakcie i po przeprowadzeniu kontroli na miejscu, że wyjaśniła, dlaczego koszty produkcji zostały zmienione, gdy przekazała na wniosek Komisji drugą tabelę kosztów produkcji, że odpowiedziała ona na cały dodatkowy kwestionariusz Komisji, przekazany w dniu 9 lutego 2015 r. po wizycie weryfikacyjnej, i że ponownie wyjaśniła jej swoją metodę alokacji kosztów w uwagach w przedmiocie tymczasowych ustaleń, w których po raz pierwszy wspomniano o odmowie zgody na odliczenie złomu. Metoda ta czyni nieużyteczną każdą informację dotyczącą ilości blach walcowanych na gorąco. Niemniej jednak informacja ta została udostępniona Komisji.
- 42 Ponadto twierdzenie Komisji, zgodnie z którym nie dysponowała ona wystarczającymi informacjami na temat „ilości” blach walcowanych na gorąco zużywanych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem, „które są niezbędne do zweryfikowania prawdziwości twierdzeń [skarżącej]”, jest zatem również błędne.
- 43 Po pierwsze, informacje dotyczące ilości „czarnych” blach, to znaczy blach zakupionych i zużytych do produkcji produktu objętego postępowaniem, zostały dostarczone w załączniku 56 do odpowiedzi na kwestionariusz, podczas gdy Komisja wskazała w tabeli załącznika 6 zatytułowanego „Uzgodnienie sprzedaży” (arkusz zatytułowany „Uznanie według rodzaju produktu”) sporządzonego w wyniku weryfikacji, ilość sprzedanych blach „czarnych”, wszystkich wyprodukowanych wewnętrznie, a tym samym Komisja mogła uzyskać ilość blach „czarnych” zakupionych i wykorzystanych do produkcji produktu objętego postępowaniem, dokonując dość prostego obliczenia, w związku z czym w trakcie postępowania administracyjnego dostarczono wymaganych informacji dotyczących ilości. Dokonała ona również wyraźnego rozróżnienia pomiędzy blachami „czarnymi” i „białymi” (lub „nr 1”) zakupionymi i sprzedanymi. Po drugie, skarżąca zawsze udzielała odpowiedzi na pytania Komisji

w trakcie dochodzenia, a w odpowiedzi na kwestionariusz nie wymagano szczegółowych informacji dotyczących ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych i wykorzystanych do produkcji produktu objętego postępowaniem, pomimo że załącznik 56 do odpowiedzi na kwestionariusz dostarczał informacji o ilości „czarnych” blach. W trakcie weryfikacji skarżąca dostarczyła także informacje na temat ilości blach „czarnych” sprzedawanych po dodatkowej obróbce (tabela do załącznika 6 „Uzgodnienie sprzedaży”), co pozwoliłoby na ustalenie ilości blach „czarnych” wykorzystywanych w dalszej produkcji. Po weryfikacji Komisja przekazała dodatkowy kwestionariusz, w którym nie wносиła o dodatkowe informacje na temat ilości zakupionych lub zużytych blach walcowanych na gorąco. Po trzecie, informacje na temat ilości blach walcowanych na gorąco nie były istotne w niniejszej sprawie, ponieważ Komisja w każdym razie postanowiła o nie-uwzględnianiu kosztów tych zakupów i o zastąpieniu ich kosztem blach walcowanych na gorąco produkowanych wewnątrz.

- 44 Skarżąca dodaje, że wszystkie informacje i wszystkie dokumenty przedstawione przez nią Komisji na jej wniosek po przeprowadzeniu weryfikacji na miejscu, a także informacje zawarte w uwagach w przedmiocie ustaleń Komisji, zostały oparte na danych i tabelach, jakie Komisja otrzymała przed wizytą weryfikacyjną lub które sama przedstawiła, i nie wymagały one rzeczywistej weryfikacji.
- 45 Komisja nie jest w stanie przedstawić dokumentu potwierdzającego to, że wyraźnie zażądała ona od skarżącej przedstawienia jej rzekomo brakujących danych dotyczących ilości zakupionych i wykorzystanych blach walcowanych na gorąco oraz że skarżąca odmówiła przekazania tych danych, ponieważ skarżąca po raz pierwszy dowiedziała się z dokumentu zawierającego ostateczne ustalenia, że Komisja uważała za problematyczną rzeczywistą ilość surowca wykorzystanego do wytworzenia produktu objętego postępowaniem.
- 46 Ogólnie rzecz biorąc, skarżąca zauważa, że Komisja nigdy nie zwróciła się formalnie o informacje dotyczące ilości, że takie pytanie nie znajdowało się ani w standardowym kwestionariuszu, ani w kwestionariuszu dodatkowym, że Komisja zwróciła się o te informacje tylko jeden raz w trakcie weryfikacji, że skarżąca dostarczyła informacji dotyczących ilości, o których mowa w załączniku 56 do kwestionariusza, że Komisja jednakże nigdy nie powróciła do tego pytania, gdy w trakcie weryfikacji wyraziła pogląd, ostatecznie przez nią przyjęty, o zastąpieniu kosztu zakupionych blach walcowanych na gorąco kosztem wyprodukowanych wewnątrz blach walcowanych na gorąco, oraz gdy po weryfikacji Komisja zażądała jedynie przedstawienia jej nowej tabeli kosztów produkcji, w której koszt zakupionych blach miał być zastąpiony kosztem blach wewnętrznej produkcji.
- 47 Podsumowując, twierdzenia Komisji, zgodnie z którymi skarżąca nie dostarczyła wystarczających danych lub uchybiła obowiązkowi współpracy, są bezzasadne i nie mogą uzasadniać odmowy przyjęcia jej dokumentów księgowych i zwyczajowo stosowanej przez nią metody alokacji kosztów, co w oczywisty sposób narusza art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 48 Po drugie, z powodu wspomnianego naruszenia Komisja doszła do oczywiście błędnego wniosku, że skarżąca nie dokonała w pełni uwzględnienia straty w produkcji zakupionych blach walcowanych na gorąco w koszcie produkcji produktu objętego postępowaniem, a tym samym również w błędny sposób Komisja w konsekwencji odmówiła odliczenia złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, co spowodowało sztuczne zwiększenie wartości normalnej z naruszeniem art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 49 W tym względzie skarżąca zauważa, jak twierdzi Komisja, że badana sytuacja jest objęta art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036), który dostarcza wyjaśnień odnośnie do art. 2 ust. 3, ponieważ ów ustęp 3 ma bez wątpienia znaczenie dla sprawy. Ponadto ustęp ten w zakresie, w jakim kładzie nacisk na ceny, które zostały „sztucznie zaniżone”, dotyczy w sposób jasny rzekomych sprzedaży ze stratą. Wreszcie jedynie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje obliczenie wartości normalnej, a błąd w obliczeniach Komisji, który zwiększa sztucznie wartość normalną, narusza zatem ten artykuł.

- 50 Po trzecie, poprzez odmowę wyrażenia zgody na odliczenie złomu, Komisja dopuściła się również nadużycia władzy, ponieważ zastosowała uregulowanie antydumpingowe w celu ochrony przemysłu Unii, wykraczając poza wynegocjowaną przez Światową Organizację Handlu (WTO) równowagę w zakresie produktu objętego postępowaniem.
- 51 Komisja i interwenient kwestionują argumentację skarżącej.
- 52 Tytułem wstępu należy przypomnieć, jak podkreślił Trybunał, że określenie wartości normalnej produktu stanowi jeden z podstawowych etapów, które powinny umożliwić stwierdzenie istnienia ewentualnego dumpingu. Zarówno z brzmienia, jak i systematyki art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia 2016/1036) wynika, że przy określaniu wartości normalnej w pierwszej kolejności należy uwzględnić co do zasady cenę rzeczywiście zapłaconą lub należną w zwykłym obrocie handlowym. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia 2016/1036) od tej zasady można odstąpić jedynie wówczas, gdy nie istnieje żadna sprzedaż produktu podobnego w „zwykłym obrocie handlowym” lub gdy sprzedaż ta jest niewystarczająca dla dokonania ważnego porównania. Takie odstępstwa od metody ustalania wartości normalnej na podstawie cen rzeczywistych mają charakter wyczerpujący (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20, 21 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 53 Trybunał zauważył również, że celem pojęcia zwykłego obrotu handlowego jest zapewnienie, by wartość normalna produktu w jak największym stopniu odpowiadała normalnej cenie podobnego produktu na rynku wewnętrznym eksportera. Jeżeli sprzedaż jest zawierana w sposób i na warunkach, które nie odpowiadają praktyce handlowej dotyczącej sprzedaży produktu podobnego na tym rynku w czasie mającym znaczenie dla ustalenia istnienia dumpingu, nie stanowi ona odpowiedniej podstawy dla ustalenia wartości normalnej produktu podobnego na wspomnianym rynku (wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 28).
- 54 Niemniej jednak ani Porozumienie o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”), zawarte w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3), ani rozporządzenie podstawowe nie zawierają definicji pojęcia „zwykłego obrotu handlowego”. Oczywiście, rozporządzenie podstawowe przewiduje wyraźnie w art. 2 dwa przypadki sprzedaży, które pod pewnymi warunkami nie mogą stanowić takiego obrotu. Po pierwsze, art. 2 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia 2016/1036) wyjaśnia, że ceny stosowane między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane za stosowane w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane w drodze wyjątku, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo). Po drugie, na podstawie art. 2 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia 2016/1036) sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego po cenach niższych od jednostkowych kosztów produkcji, nie mogą zostać uznane za dokonane w zwykłym obrocie handlowym, tylko jeżeli stwierdzono, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 23, 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 55 Niemniej jednak art. 2 rozporządzenia podstawowego nie dostarcza wyczerpującej listy metod pozwalających na ustalenie, czy ceny były stosowane w trakcie zwykłego obrotu handlowego. W tym zakresie Trybunał wyjaśnił już, że pojęcie zwykłego obrotu handlowego dotyczy charakteru sprzedaży

jako takiej. Ma ono na celu wyłączenie przy ustalaniu wartości normalnej sytuacji, w których sprzedaż na rynku krajowym nie jest dokonywana w normalnych warunkach handlowych, w szczególności w przypadku sprzedaży towaru po cenie niższej od kosztów produkcji lub w przypadku, gdy transakcje dokonywane są między powiązаныmi kontrahentami lub pomiędzy kontrahentami, którzy zawarli porozumienie kompensacyjne (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 56 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w celu porównania wartości normalnej produktu objętego postępowaniem z cenami wywozu tego produktu 784 rodzaje produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez skarżącą, zidentyfikowane za pomocą numerów kontrolnych produktów, zostały wykorzystane przez Komisję w ramach dochodzenia. Dochodzenie to wykazało, że dla 21 rodzajów produktów wielkość sprzedaży na rynku wewnętrznym była niższa niż 5% wielkości wywozu do Unii, a tym samym rozpatrywana sprzedaż krajowa nie była reprezentatywna w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponadto wniosek, zgodnie z którym w odniesieniu do znikomej sprzedaży wewnętrznej skarżącej Komisja uznała, że wbrew twierdzeniom skarżącej cena sprzedaży była niższa od kosztów produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia, jest skutkiem odrzucenia przez Komisję wniosku o odliczenie złomu od rozpatrywanych kosztów produkcji, z którym wystąpiła skarżąca w tabeli do załącznika 54 odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy.
- 57 Jak wynika z pkt 30, 48 i 50 powyżej, skarżąca podnosi na poparcie niniejszego zarzutu, że poprzez odmowę dokonania odliczenia wartości złomu od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz dopuściła się nadużycia władzy.
- 58 Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzucanego naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem, w przypadku gdy żadna sprzedaż produktu podobnego nie ma miejsca w zwykłym obrocie handlowym lub gdy sprzedaż ta jest niewystarczająca lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż tego rodzaju nie pozwala na właściwe porównanie, wartość normalna produktu podobnego jest obliczana w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz o rozsądną kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym do właściwego państwa trzeciego pod warunkiem, że ceny te są reprezentatywne. Ten sam przepis wyjaśnia, że można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych (wyrok z dnia 15 września 2016 r., PT Musim Mas/Rada, T-80/14, niepublikowany, EU:T:2016:504, pkt 64).
- 59 Ponadto, jak wskazano w pkt 52–55 powyżej, celem pojęcia zwykłego obrotu handlowego, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jest wykluczenie przy ustalaniu wartości normalnej sytuacji, w których sprzedaż na rynku krajowym nie jest dokonywana w normalnych warunkach handlowych, w szczególności w przypadku sprzedaży towaru po cenie niższej od kosztów produkcji w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy tego rozporządzenia.
- 60 Okoliczność, że wartość normalna została w niniejszym przypadku skonstruowana dla określonej liczby transakcji handlowych zgłoszonych przez skarżącą, nie wynika ze stwierdzenia „szczególnej sytuacji rynkowej dla produktu objętego postępowaniem” w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w przeciwieństwie do tego, co daje do zrozumienia skarżąca, lecz jest bezpośrednią konsekwencją wniosku Komisji, zgodnie z którym produkt objęty postępowaniem został sprzedany po cenach niższych od jednostkowych kosztów produkcji (stałych i zmiennych), powiększonych o koszty sprzedaży oraz koszty ogólne i administracyjne w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w wyniku odrzucenia przez Komisję złożonego przez skarżącą wniosku o odliczenie złomu.

- 61 W związku z tym w żadnym wypadku nie można ustalić naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim wymienia ono różne sytuacje określające spoczywający na organie prowadzącym dochodzenie obowiązek skonstruowania wartości normalnej objętego postępowaniem produktu objętego producenta eksportującego, w celu stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w oderwaniu od stwierdzenia naruszenia art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia. W rzeczywistości bowiem, jak wskazano w szczególności w pkt 60 powyżej, zaskarżone rozporządzenie wyklucza określoną sprzedaż wewnętrzną z ustalenia wartości normalnej na tej podstawie, że nie była ona korzystna w rozumieniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy w pozostałym zakresie skarżąca nie kwestionuje w ramach niniejszej skargi metody zastosowanej przez Komisję w celu skonstruowania wartości normalnej, która to metoda została wskazana w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- 62 Odnosząc się w drugiej kolejności do zarzucanego naruszenia art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć, że stwierdzenie, zgodnie z którym sprzedaż spornego produktu nie była korzystna w rozumieniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, było konsekwencją odmowy przyjęcia przez Komisję w braku wystarczających dowodów wniosku o odliczenie od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem wartości złomu pozyskanego ze straty blach walcowanych na gorąco, do czego dochodzi w chwili produkcji produktu objętego postępowaniem. Zdaniem skarżącej wspomniana odmowa narusza nie tylko art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ale także art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia w zakresie, w jakim Komisja niesłusznie odmówiła uwzględnienia jej zapisów księgowych i metody alokacji kosztów stosowanej do strat w produkcji.
- 63 Ponadto z art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia 2016/1036) wynika, że koszty produkcji oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz że zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.
- 64 Zgodnie z art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia 2016/1036), jeżeli koszty związane z produkcją i ze sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.
- 65 Artykuł 2 ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia 2016/1036) dodaje, że przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie [stałe] stosowanie takiej alokacji w przeszłości.
- 66 Ponadto z brzmienia art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego wynika, że zapisy księgowe przechowywane przez stronę postępowania stanowią uprzywilejowane źródło informacji przy ustalaniu kosztów produkcji produktu podobnego oraz że wykorzystywanie danych znajdujących się w tych zapisach stanowi zasadę, zaś ich dostosowanie lub zastąpienie inną stosowną podstawą – wyjątek. Biorąc pod uwagę zasadę, zgodnie z którą odstępstwo lub wyjątek od zasady ogólnej należy interpretować w sposób zawężający, należy stwierdzić, że system wyjątków, który wynika z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, powinien być interpretowany w sposób zawężający (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2016 r., PT Musim Mas/Rada, T-80/14, niepublikowany, EU:T:2016:504, pkt 68, 69, 83).
- 67 Ponadto, jeżeli chodzi o ciężar dowodu istnienia okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, do instytucji należy oparcie się – w sytuacji gdy uważają one za konieczne pominięcie kosztów produkcji zawartych w zapisach księgowych strony,

wobec której toczy się dochodzenie, w celu ich zastąpienia inną uznaną za rozsądną ceną – na dowodach, a przynajmniej na przesłankach pozwalających na ustalenie istnienia czynnika, na podstawie którego dokonuje się dostosowania (wyrok z dnia 15 września 2016 r., PT Musim Mas/Rada, T-80/14, niepublikowany, EU:T:2016:504, pkt 82).

- 68 Wreszcie należy przypomnieć również, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje dysponują szerokim zakresem uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (zob. wyrok z dnia 23 września 2009 r., Dongguan Nanzha Leco Stationery/Rada, T-296/06, niepublikowany, EU:T:2009:347, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo). Wynika z tego, że dokonywana przez sąd Unii kontrola oceny przeprowadzonej przez instytucje jest ograniczona do weryfikacji przestrzegania przepisów proceduralnych, materialnej prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyboru, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych lub braku nadużycia władzy (zob. wyroki: z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada, T-35/01, EU:T:2004:317, pkt 48, 49 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 4 października 2006 r., Moser Baer India/Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Ta ograniczona kontrola sądowa obejmuje w szczególności wybór pomiędzy różnymi metodami obliczania marginesu dumpingu i oceny wartości normalnej produktu (zob. wyrok z dnia 23 września 2009 r., Dongguan Nanzha Leco Stationery/Rada, T-296/06, niepublikowany, EU:T:2009:347, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 69 To w świetle tych rozważań należy zbadać, czy odmowa przyjęcia przez Komisję wniosku o odliczenie złomu, jakiego domaga się skarżąca, od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem narusza art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 70 Przede wszystkim oczywiste jest, że – jak wynika z orzecznictwa przypomnianego w pkt 66 i 67 powyżej – art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązywał Komisji do bezwarunkowego przyjęcia bez przeprowadzenia niezbędnych weryfikacji informacji dotyczących kosztów produkcji i odliczenia złomu znajdujących się w zapisach księgowych skarżącej.
- 71 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 6 ust. 8 rozporządzenia 2016/1036), który stanowi, że z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 18 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 rozporządzenia 2016/1036) należy w miarę możliwości zweryfikować prawidłowość informacji dostarczonych przez zainteresowane strony (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., T.KUP, C-349/16, EU:C:2017:469, pkt 32), i to bez względu na twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym, po pierwsze, metoda alokacji zwana „systemem kosztów wytworzenia w jednolitej produkcji”, którą posłużyła się przy obliczaniu kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem, była dobrze znana i zaakceptowana, oraz po drugie, że dokumenty księgowe były zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjmowanymi na Tajwanie. Podobnie art. 6.6 porozumienia antydumpingowego przewiduje, że z wyjątkiem okoliczności wskazanych w art. 6.8 władze prowadzące dochodzenie upewnią się co do „prawdziwości informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, na których są oparte ich stwierdzenia”. Taki obowiązek weryfikacji jest w kontekście nakładania środków antydumpingowych wyrazem bardziej ogólnej zasady, która nakłada na każdą instancję, niezależnie od przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, obowiązek przeprowadzenia konkretnej analizy i oparcia jej oceny na wystarczających dowodach [zob. analogicznie wyrok z dnia 12 grudnia 2014 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, pkt 101 (niepublikowany)].
- 72 W tym kontekście należy przypomnieć w szczególności, że z art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 6 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036) wynika, że służby Komisji przygotowują i przekazują zainteresowanym stronom kwestionariusz w celu uzyskania informacji niezbędnych dla dochodzenia antydumpingowego oraz że wspomniane strony zobowiązane są do dostarczenia tym służbom informacji, które umożliwią im prawidłowe przeprowadzenie dochodzenia antydumpingowego [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 50, 51].

- 73 Wniosek ten znajduje również potwierdzenie w art. 16 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 16 ust. 1 i 3 rozporządzenia 2016/1036), zgodnie z którym, z jednej strony, Komisja jest upoważniona do przeprowadzania wizyt w szczególności w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody, oraz z drugiej strony, zainteresowane przedsiębiorstwa są powiadomione o charakterze informacji, które mają być weryfikowane, oraz o wszystkich innych informacjach, jakie należy dostarczyć w trakcie tych wizyt, co nie sprzeciwia się zażądaniu na miejscu dalszych wyjaśnień z uwagi na uzyskane informacje. Wynika z tego w szczególności, że informacje znajdujące się w zapisach księgowych danego przedsiębiorstwa powinny móc być przedmiotem kontroli krzyżowych.
- 74 W rzeczywistości bowiem jednym z instrumentów będących w dyspozycji organu prowadzącego dochodzenie służących do wywiązania się ze spoczywającego na nim na mocy art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego obowiązku jest weryfikacja na miejscu na podstawie art. 16 tego rozporządzenia, jeżeli wspomniany organ uzna to za stosowne. Artykuł 6.7 porozumienia antydumpingowego stanowi, że „[w] celu zbadania rzetelności dostarczonych informacji lub uzyskania dodatkowych szczegółów władze mogą w miarę potrzeby prowadzić dochodzenie na terytoriach innych członków [państw członkowskich], pod warunkiem że otrzymają zgodę zainteresowanych przedsiębiorstw i że notyfikują swój zamiar przedstawicielom rządu kraju [państwa członkowskiego], którego dotyczy sprawa, i że ten ostatni [państwo to] nie wyrazi sprzeciwu wobec takiego dochodzenia”.
- 75 Jak orzekł już Sąd, odpowiedzi stron na kwestionariusz przewidziany w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak również późniejsza, przewidziana w art. 16 tego rozporządzenia weryfikacja, jakiej może dokonać na miejscu Komisja, są istotne dla przebiegu postępowania antydumpingowego (zob. wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada, T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 76 Należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036) „[w] przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań”. Ponadto z art. 18 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 ust. 3 i 6 rozporządzenia 2016/1036) wynika, że informacje, które zainteresowane strony są zobowiązane dostarczyć Komisji, powinny być wykorzystane przez instytucje Unii w celu sporządzenia ustaleń z dochodzenia antydumpingowego i że te same strony nie powinny pomijać istotnych informacji. Niezbędny charakter danej informacji jest oceniany w każdym konkretnym przypadku [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 52].
- 77 Ponadto, jak zauważył sąd Unii, z pewnością to do Komisji, jako organu prowadzącego dochodzenie, należy ustalenie istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą. Jednakże w zakresie, w jakim żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie przyznaje Komisji uprawnienia do zmuszenia zainteresowanych stron do udziału w dochodzeniu lub do przedstawienia informacji, instytucja ta jest uzależniona od dobrowolnej współpracy tych stron w celu dostarczenia jej niezbędnych informacji (zob. analogicznie wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada, T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 29).
- 78 Z powyższych rozważań wynika, że weryfikacja ma na celu umożliwienie Komisji wykonywania jej zadania, a w szczególności, zrozumienia i weryfikacji sposobów przygotowywania danych, oraz w bardziej ogólny sposób, upewnienia się co do „prawdziwości” informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo poddane weryfikacji, które powinno odpowiedzieć w miarę możliwości w wyczerpujący sposób na pytania przedstawione przez Komisję i nie powinno ono pominać żadnych użytecznych informacji lub wyjaśnień, aby umożliwić Komisji przeprowadzenie kontroli krzyżowych koniecznych dla sprawdzenia prawidłowości dostarczonych danych oraz dokonanie racjonalnie

poprawnych ustaleń w odpowiednim czasie, a w każdym razie przed zakończeniem weryfikacji, pod rygorem braku możliwości ich późniejszego uwzględnienia. Jak słusznie podniósł interwenient, jest tak w szczególności wówczas, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – chodzi o dane liczbowe, które mogą być zestawione na podstawie różnych założeń i których weryfikacja jest niezbędna dla zapewnienia integralności postępowania, w szczególności wówczas, gdy bezsporne jest to, że skarżąca zgłosiła niewielki zysk [poufne]¹ z krajowej sprzedaży produktu objętego postępowaniem.

- 79 W tym ostatnim zakresie należy przypomnieć w szczególności, że – jak zostało wskazane w szczególności w pkt 54 i 55 powyżej – zgodnie z art. 2 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego sprzedaż produktu objętego postępowaniem na rynku wewnętrznym kraju wywozu po cenach niższych od jednostkowych kosztów produkcji (stałych i zmiennych) powiększonych o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, może pod pewnymi warunkami zostać uznana, za niemającą miejsca w zwykłym obrocie handlowym. Pojęcie zwykłego obrotu handlowego ma na celu wykluczenie przy określaniu wartości normalnej sytuacji, w których sprzedaż na rynku krajowym nie jest dokonywana w normalnych warunkach handlowych, w szczególności w przypadku sprzedaży towaru po cenie niższej od kosztów produkcji (zob. wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 80 Weryfikacja rentowności sprzedaży na rynku wewnętrznym stanowi zatem kluczowy element dochodzenia antydumpingowego. W tym celu w szczególności kwestionariusz antydumpingowy przewiduje dwie sekcje, zatytułowane, odpowiednio, „Koszt produkcji” (sekcja F) i „Rentowność” (sekcja G). Weryfikacja na miejscu pozwala Komisji na przeprowadzenie dalszych kontroli w następstwie otrzymanych w międzyczasie odpowiedzi od podlegającego kontroli przedsiębiorstwa.
- 81 Tymczasem zdaniem Komisji dochodzenie wykazało, że zastosowana przez skarżącą technika księgowania w celu zaksięgowania spornego odliczenia złomu umożliwiła jej, po pierwsze, odliczenie strat w materiale poniesionych w trakcie procesu produkcji, oraz po drugie, strat w materiale, który został przetworzony na złom, co ostatecznie doprowadziło do podwójnego odliczenia tych ostatnich strat od kosztu produkcji. Pomimo że skarżąca próbowała wyjaśnić swój system księgowania kosztów w trakcie wizyty weryfikacyjnej, to jednak dopiero po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego w uwagach na temat ustaleń tymczasowych z dnia 20 kwietnia 2015 r. wyjaśniła ona, że w jej analitycznym systemie księgowości straty materiałowe w złomie stanowiły w rzeczywistości część ogólnych kosztów produkcji, a zatem nie znajdowały się one w kosztach produkcji.
- 82 Komisja podnosi w tym względzie, że bardzo szczególna metoda alokacji kosztów stosowana przez skarżącą, która opiera się „na kosztach wytworzenia” w zakresie, w jakim przeznaczają one, zgodnie z wyjaśnieniami skarżącej, jednostkową stratę produkcji na różne elementy kosztów przetworzenia, takich jak koszty siły roboczej, amortyzację, koszty energii elektrycznej lub inne koszty przetworzenia, skutkuje pomieszaniem danych dotyczących prawidłowo określonych kosztów produkcji i ogólnych danych dotyczących kosztów ogólnych, wraz ze związanym z tym ryzykiem podwójnego odliczenia strat w produkcji i sztucznego zmniejszenia kosztów, i nie pozwala na dokładną weryfikację tego, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą zostały racjonalnie odzwierciedlone w zapisach księgowych.
- 83 Ponadto Komisja zauważa, że przy weryfikacji prawdziwości twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym koszt produkcji powinien zostać obniżony z powodu odliczenia złomu, spotkała się ona z innymi problemami. Z jednej strony, jak stanowi również motyw 76 rozporządzenia tymczasowego, którego wnioski zostały potwierdzone w motywie 62 zaskarżonego rozporządzenia, Komisja przypomina, że nie mogła uwzględnić danych dotyczących ceny zakupu znacznej ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych przez skarżącą u powiązanego z nią dostawcy LISCO, ponieważ ceny te nie zostały ustalone zgodnie z zasadą pełnej konkurencji, który to wniosek nie został zakwestionowany przez skarżącą. Z drugiej strony, co przede wszystkim zostało wskazane w motywie 61 zaskarżonego

1 Dane poufne zostały utajnione.

rozporządzenia, skarżąca w żadnym momencie w trakcie postępowania administracyjnego nie dostarczyła wiarygodnych i dokładnych informacji co do rzeczywistych ilości blach walcowanych na gorąco, które zostały wykorzystane konkretnie w procesie wytwarzania produktu objętego postępowaniem, lecz odniosła się do swoich metod rachunkowych, podczas gdy wiadomo było, że sprzedaje ona również blachy walcowane na gorąco, które nie były zatem wykorzystywane we wspomnianym procesie.

- 84 W tym względzie Komisja twierdzi, po pierwsze, że tabela kosztów produkcji, stanowiąca załącznik 54 przedstawiony przez skarżącą w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, nie wskazuje łącznej „ilości” blach laminowanych na gorąco, które zostały „zakupione i wykorzystane” w procesie wytwarzania produktu objętego postępowaniem, podczas gdy sprzedaje ona również blachy walcowane na gorąco.
- 85 Po drugie, Komisja twierdzi, że skorygowana tabela dotycząca kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem, którą skarżąca przedstawiła pod koniec wizyty weryfikacyjnej na miejscu w dniu 17 listopada 2014 r. w odpowiedzi na wniosek o dostarczenie informacji na temat ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych od LISCO, w zakresie, w jakim w szczególności, po pierwsze, pierwotna tabela dotycząca kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem nie dokonywała rozróżnienia pomiędzy kosztem produkcji produktu wytwarzanego z blach zakupionych od LISCO a kosztem produkcji produktu wytworzonego z blach produkcji wewnętrznej, oraz po drugie, skarżąca nie zgłosiła oddzielnie kosztu produkcji blach walcowanych na gorąco i kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem wytwarzanego z tych blach, obejmowała jedynie „wartość nabycia” blach zakupionych, a nie ich ilości, o którą pytano.
- 86 Po trzecie, Komisja twierdzi, że w drugiej skorygowanej tabeli dotyczącej kosztów produkcji dostarczonej przez skarżącą po przeprowadzonej w dniu 21 listopada 2014 r. weryfikacji na miejscu, w trakcie której Komisja zwróciła się do skarżącej o wskazanie w tabeli załącznika 54 dołączonego w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy informacji o rzeczywistej ilości blach walcowanych na gorąco „zakupionych i wykorzystanych do wytwarzania produktu objętego postępowaniem”, wyjaśniając, że musiała ona zastąpić dane dotyczące zakupu blach danymi dotyczącymi produkcji wewnętrznej, jednostkowe koszty produkcji były niższe niż koszty przedstawione w kwestionariuszu antydumpingowym i zweryfikowane na miejscu, przez co nie można było ich wykorzystać w zakresie, w jakim nie mogły zostać już zweryfikowane.
- 87 Należy stwierdzić w tym względzie, że skarżąca nie kwestionuje faktu, iż w żadnym momencie nie wskazała dokładnej ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych od powiązanego dostawcy, LISCO, które zostały wykorzystane konkretnie do wytwarzania produktu objętego postępowaniem.
- 88 Tymczasem, jak zauważono w pkt 78 powyżej, a nawet przy założeniu, że skarżąca przedstawiłaby we właściwym czasie wszelkie konieczne wyjaśnienia w przedmiocie metody alokacji kosztów, którą zastosowała, oraz że ta metoda mogłaby zostać uznana za szeroko akceptowaną i znaną, Komisja była w każdym razie uprawniona do żądania od skarżącej dostarczenia jej wszystkich istotnych informacji, które uznała za konieczne w celu zrozumienia sposobów przygotowania omawianych danych oraz w celu weryfikacji prawidłowości wnioskowanego odliczenia złomu, a dokładniej, informacji dotyczących wszystkich ilości blach walcowanych na gorąco, które zostały wykorzystane konkretnie do wytworzenia produktu objętego postępowaniem i które stanowiły główny czynnik wpływający na koszt produkcji produktu objętego postępowaniem, bez których nie można było zweryfikować w drodze kontroli krzyżowych informacji wyrażonych w wartości i niemożliwe było dokonanie prawidłowego uzgodnienia sprzedaży. Jak bowiem słusznie twierdzą Komisja i interwenient, co wynika z motywu 61 zaskarżonego rozporządzenia, musi istnieć możliwość zweryfikowania w miarę możliwości przedstawionych w księgach rachunkowych informacji wyrażonych w wartości za pomocą wiarygodnych danych ilościowych w celu zapewnienia, że księgi rachunkowe przedstawiają wierny obraz sytuacji przedsiębiorstwa, oraz aby można było zweryfikować w niniejszej sprawie prawidłowość zastosowanej przez skarżącą metody alokacji kosztów.

- 89 Nie można przyjąć wysuniętych przez skarżącą argumentów w celu uzasadnienia braku dostarczenia informacji na temat dokładnej ilości zakupu blach walcowanych na gorąco wykorzystywanych konkretnie do produkcji produktu objętego postępowaniem.
- 90 Przede wszystkim, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, w sekcji F, zatytułowanej „Koszty produkcji”, pkt 2, zatytułowanym „Proces produkcji i koszt produkcji produktu będącego przedmiotem dochodzenia”, ust. 6 kwestionariusza antydumpingowego wyraźnie zwracano się o dostarczenie informacji dotyczącej ilości „całkowitych zakupów surowców wykorzystywanych do produkcji produktu będącego przedmiotem dochodzenia”, podczas gdy, jak to wynika z pkt 102 poniżej, skarżąca dostarczyła z tego tytułu dokument 56 dotyczący ilości blach walcowanych na gorąco w odniesieniu do wszystkich produktów wytwarzanych z tych blach, bez ograniczenia jej do blach wykorzystywanych do wytwarzania jedynie produktu objętego postępowaniem.
- 91 Ponadto w szczególności w zakresie, w jakim, o czym była mowa w pkt 85 powyżej, skarżąca ze względu na to, że pogrupowała w załączniku 54 do odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy koszt produkcji produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez nią z blach walcowanych na gorąco w produkcji „wewnętrznej” i koszt produkcji produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez nią z „zakupionych” blach walcowanych na gorąco i nie zgłosiła odrębnie kosztu produkcji blach walcowanych na gorąco oraz kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem wytwarzanego z tych blach, Komisja mogła uznać, bez popełniania przy tym oczywistego błędu, że nie była ona w stanie zweryfikować, czy koszty były wiernie odzwierciedlone w zgłoszonym koszcie produkcji, oraz że szczególną uwagę należało przyznać dokładnej alokacji kosztów, posługując się informacjami dotyczącymi wykorzystanych ilości.
- 92 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, okoliczność wskazana w ustaleniach tymczasowych i w motywie 76 rozporządzenia tymczasowego, zgodnie z którą z uwagi na istniejące powiązanie pomiędzy skarżącą a jej dostawcą, LISCO, Komisja powinna była zastąpić w celu określenia kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem koszt zakupu blach walcowanych na gorąco zakupionych od LISCO kosztem produkcji blach walcowanych na gorąco wytworzonych wewnętrznie, w żaden sposób nie mogła skutkować zwolnieniem skarżącej z obowiązku przedstawienia wszystkich koniecznych i wiarygodnych informacji na wyraźne pytanie Komisji o ilość blach walcowanych na gorąco zakupionych i wykorzystanych do wytwarzania produktu objętego postępowaniem.
- 93 W braku wspomnianej informacji Komisja powinna była bowiem polegać na wskaźniku ilości blach walcowanych na gorąco niezależnie od ich zastosowania w celu oceny wnioskowanego odliczenia złomu i zastąpienia nieznanymi ilościami zakupów u LISCO przeznaczonych konkretnie do wytwarzania produktu objętego postępowaniem. Ponadto zastąpienie kosztów zakupu blach walcowanych na gorąco od LISCO wymagało znajomości dokładnej ilości spornych blach, ponieważ do ilości tej zastosowano koszt produkcji wewnętrznej. Wreszcie, jak słusznie podniosła Komisja, w zakresie, w jakim proces produkcyjny płaskiego wyrobu walcowanego na zimno z blach walcowanych na gorąco jest taki sam, niezależnie od tego, czy blachy te zostały zakupione, czy wyprodukowane wewnętrznie, oraz ponieważ stosunek koszty/złom powinien być również identyczny w obydwu przypadkach, konieczne jest posiadanie informacji co do ilości zakupionych blach w celu sprawdzenia, czy dwa procesy produkcyjne prowadzą do tego samego rezultatu i potwierdzenia w ten sposób prawdziwości danych dotyczących ilości blach walcowanych na zimno produkcji wewnętrznej.
- 94 Ponadto argument podniesiony przez skarżącą w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd na piśmie i podczas rozprawy, zgodnie z którym poszukiwanie informacji dotyczących dokładnej ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych w celu wytworzenia konkretnie produktu objętego postępowaniem oznaczałoby nieproporcjonalny nakład pracy w braku nalegań ze strony Komisji, oraz zgodnie z którym mogła ona słusznie uznać, że informacje te nie były już konieczne w braku nalegań ze strony Komisji, również należy odrzucić, ponieważ, po pierwsze, w żadnym momencie Komisja nie wyraziła zamiaru odstąpienia od uzyskania wspomnianej informacji, oraz po drugie, skarżąca nie dochowała należytej staranności i nie zapytała się wspomnianej instytucji, czy doszło do rzekomej

rezygnacji z uzyskania wnioskowanej informacji. Jak słusznie podniosła Komisja, nie ponowiła ona wspomnianego wniosku o udzielenie informacji w dodatkowym kwestionariuszu sporządzonym po wizycie weryfikacyjnej w dniu 9 lutego 2015 r. z tego tylko powodu, że dotyczyła ona wyłącznie sprzedaży na wywóz i nie miała żadnego wpływu na omawiany wniosek.

- 95 Komisja podnosi, że ponieważ nie była w stanie zweryfikować dokładności wnioskowanego odliczenia złomu w braku pełnych i wiarygodnych informacji na temat ilości, o które zapytała, w celu prawidłowego wykonania swojego zadania weryfikacji dokładności danych dostarczonych przez skarżącą zgodnie z wymogami wynikającymi w szczególności z art. 6 ust. 8, rozporządzenia podstawowego, Komisja obliczyła w szczególności na podstawie danych i wyjaśnień dostarczonych przez skarżącą ilość złomu powstałego w trakcie wytwarzania produktu objętego postępowaniem poprzez obliczenie w pierwszej kolejności łącznej ilości produktu objętego postępowaniem wytworzonego z blach walcowanych na gorąco zakupionych lub wyprodukowanych wewnętrznie dla trzech kategorii produktu objętego postępowaniem stanowiącego łącznie 87,5% całkowitej wielkości produkcji. Z wyjaśnień Komisji wynika, że ilość blach walcowanych na gorąco rzeczywiście zużytych w procesie wytwarzania produktu objętego postępowaniem została obliczona poprzez podzielenie łącznej wartości blach walcowanych na gorąco zakupionych i zużytych w procesie wytwarzania produktu objętego postępowaniem, która została wskazana przez samą skarżącą w dokumencie 54 załączonym do odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, przez ich średnią cenę ważoną w okresie objętym dochodzeniem. Otóż porównanie dwóch cyfr świadczy zdaniem Komisji o tym, że ilość wykorzystanych blach walcowanych na gorąco była prawie równa ilości wytwarzanego produktu objętego postępowaniem, który to wniosek miał zastosowanie zarówno do blach zakupionych, jak i produkowanych wewnętrznie. Wniosek, zgodnie z którym w świetle dostarczonych danych wnioskowane odliczenie złomu zostało już wcześniej dokonane i zatem nie można było zgodzić się na nie drugi raz pod rygorem doprowadzenia do podwójnego odliczenia omawianej kwoty od kosztów produkcji poszczególnych rodzajów produktu objętego postępowaniem, został wyjaśniony w motywie 77 rozporządzenia tymczasowego oraz w załączniku 2 do ustaleń tymczasowych.
- 96 W uwagach dotyczących tymczasowych ustaleń skarżąca zakwestionowała te ostatnie wnioski, wyjaśniając po raz pierwszy, że straty dla złomu, to znaczy wartość blach walcowanych na gorąco przetworzonych na złom, zostały zaksięgowane jako stanowiące część ogólnych kosztów produkcji, oraz dostarczając trzecią wersję tabeli kosztów produkcji wykazującą straty dla złomu w innej kolumnie, poprzez przeniesienie niektórych kosztów ogólnych do tej nowej kolumny. W związku z tym, jak wynika z motywu 60 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z wyjaśnieniami skarżącej strata w produkcji odpowiada całkowitemu kosztowi surowców nieprzetworzonych na produkt ostateczny, powiększonemu o koszty ogólne produkcji przypisane stracie w produkcji.
- 97 W tym względzie, z jednej strony, należy zauważyć, że wyjaśnienia dotyczące metody alokacji kosztów produkcji skarżącej zostały przedstawione po raz pierwszy dopiero w odpowiedzi na ustalenia tymczasowe, niezależnie od tego, czy metoda ta, jak twierdzi skarżąca, jest „dobrze znana i szeroko akceptowana” oraz czy sporne dokumenty księgowe są zgodne „zgodnie z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym państwie” w rozumieniu art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia 2016/1036). Tymczasem do skarżącej należało dostarczenie Komisji już na samym początku postępowania w miarę możliwości wszystkich informacji przydatnych dla właściwego zrozumienia wspomnianej metody w taki sposób, aby nie stwarzać przeszkody dla prawidłowego przebiegu postępowania antydumpingowego i aby umożliwić Komisji dokonanie niezbędnych weryfikacji w stosownym czasie.
- 98 Z drugiej strony Komisja podniosła, analizując dane przedstawione w wyniku tymczasowych ustaleń, że poza tym, iż zgłoszona kwota obniżenia ogólnych kosztów produkcji w nowej tabeli była równa łącznej kwocie zadeklarowanych strat, to jednak zadeklarowana wartość złomu w celu jej odliczenia od kosztów, to znaczy kwota [poufne] nowych dolarów tajwańskich (TWD), była w rzeczywistości wyższa niż wartość materiałów surowców zawartych w stratach w produkcji, tj. strat dla złomu w wysokości [poufne] TWD.

- 99 Należy stwierdzić, że w świetle danych i wyjaśnień, jakimi dysponowała Komisja, nie wydaje się, aby jej ocena, podsumowana w pkt 95–98 powyżej, była obarczona oczywistym błędem, a tym samym, że Komisja mogła, nie popełniając przy tym oczywistego błędu, uznać, że informacje przedstawione w uwagach w przedmiocie tymczasowych ustaleń były zarówno spóźnione, jak i niewiarygodne.
- 100 Ponadto, w każdym razie, jak zostało wskazane w szczególności w pkt 83–87 powyżej, ani w uwagach w przedmiocie tymczasowych ustaleń, ani w uwagach w przedmiocie ustaleń ostatecznych, skarżąca nie dostarczyła bezpośrednio dokładnej wnioskowanej informacji co do rzeczywistych ilości blach walcowanych na gorąco zakupionych i wykorzystanych do wytwarzania produktu objętego postępowaniem, pomimo wyraźnego wniosku Komisji w tej sprawie na początku wizyty weryfikacyjnej, oraz pomimo tego, że wbrew twierdzeniom skarżącej, Komisja ostrzegła ją w pierwszym dniu wizyty weryfikacyjnej, o konsekwencjach braku takich informacji.
- 101 Należy również odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym dostarczyła ona wszystkich koniecznych informacji, tak by Komisja mogła sama określić z wystarczającą dokładnością ilość blach walcowanych na gorąco zakupionych i wykorzystanych konkretnie do wytworzenia produktu objętego postępowaniem.
- 102 Wbrew bowiem twierdzeniom zawartym w replice ani załącznik 56 załączony do odpowiedzi na kwestionariusz, który dostarcza informacji na temat całkowitej ilości zakupionych blach walcowanych na gorąco, ani tabela do dokumentu 6, zatytułowana „Uzgodnienie sprzedaży” i wynik weryfikacji, nie zawierają informacji o ilości blach walcowanych na gorąco, które „zostały wykorzystane do wytwarzania produktu objętego postępowaniem”, podczas gdy w szczególności bezsporne jest to, że skarżąca wytwarza również inne produkty niż produkt objęty postępowaniem, w szczególności blachy walcowane na gorąco (19 000 ton na rynku krajowym) i wykorzystuje „czarne” blachy walcowane na gorąco do wytwarzania „białych” blach walcowanych na gorąco, to znaczy blachy „czarne”, które zostały wyżarzone i wytrawione. W tym względzie interwenient słusznie zauważa, że z informacji przedstawionych przez skarżącą, w szczególności z dokumentu 10 sporządzonego w wyniku weryfikacji, wynika, że skarżąca wytworzyła w okresie objętym dochodzeniem 200 000 ton „białych” blach walcowanych na gorąco, co stanowi znaczną ilość w porównaniu do ilości wyprodukowanych lub sprzedanych blach walcowanych na zimno ze stali nierdzewnej (550 000 ton).
- 103 Wyjaśnienie przedstawione po raz pierwszy w replice, zgodnie z którym blachy walcowane na gorąco zakupione od LISCO są „blachami czarnymi”, jak wskazano w dokumencie 56 załączonym do odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, to znaczy półproduktami, z których kilka produktów, które zostały sprzedane, a nie zużyte do wytworzenia produktu objętego postępowaniem, zostało uwzględnionych w tabeli załącznika 6 zatytułowanego „Uzgodnienie sprzedaży” i sporządzonego w wyniku weryfikacji, przez co wszystkie inne „blachy czarne” zostały wykorzystane do wytworzenia produktu objętego postępowaniem, należy odrzucić jako spóźnione, ponieważ Komisja nie była już w stanie zweryfikować dokładności znajdujących się tam danych, podczas gdy nic nie stało na przeszkodzie, aby skarżąca dostarczyła wyjaśnień w szczególności w odpowiedzi na ustalenia tymczasowe i ponawiane wnioski Komisji o udzielenie jej dokładnych informacji co do poszczególnych blach walcowanych na gorąco wykorzystanych przy wytwarzaniu produktu objętego postępowaniem. Ponadto Komisja dodaje, że tabele w dokumencie 56 załączonym do odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy nie przedstawiają sprzedaży „czarnych blach”, ponieważ linie „Sprzedaż” przedstawiają cyfrę 0 za cztery kwartały 2013 r., co oznacza, że samo tylko przedstawienie tabeli we wspomnianym dokumencie 6 w trakcie weryfikacji, nie jest w stanie zmienić tego wniosku, oraz że porównując dane dotyczące łącznego wykorzystania blach walcowanych na gorąco przez skarżącą w okresie objętym dochodzeniem znajdujących się w tabeli wspomnianego dokumentu 56 ([*poufne*] TWD) oraz danych dotyczących wykorzystania blach walcowanych na gorąco zadeklarowanych we wspomnianym dokumencie 54 ([*poufne*] TWD), wykorzystanie wskazane w pierwszym dokumencie jest wyraźnie większe od wykorzystania zawartego w drugim, co wskazuje na to, że wykorzystanie

blach walcowanych na gorąco nie dotyczyło jedynie wytwarzania produktu objętego postępowaniem, i tym bardziej uzasadniało wystąpienie przez Komisję z wnioskiem o informacje dotyczące wykorzystanych ilości w celu zweryfikowania dokładności informacji dostarczonych przez skarżącą.

- 104 Należy stwierdzić, że nie wydaje się, by Komisja, formułując tę ocenę w świetle wyjaśnień, jakimi dysponowała, popełniła oczywisty błąd.
- 105 Z powyższych rozważań wynika w każdym razie, że pomimo iż skarżąca faktycznie dostarczyła dodatkowych informacji, nawet po wizycie weryfikacyjnej na miejscu, oraz innych dodatkowych informacji po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego, to jednak nie przedstawiła ona w żadnym momencie dokładnej ilości blach walcowanych na gorąco wykorzystywanych do wytwarzania produktu objętego postępowaniem, którą Komisja mogła uznać za nieodzowną dla wypełnienia jej zadania weryfikacji w zakresie, w jakim w szczególności kwestia wnioskowanego odliczenia złomu jest związana z ilością blach walcowanych na gorąco wykorzystanych do wytworzenia produktu objętego postępowaniem. W celu odmowy udzielenia spornych informacji skarżąca ogranicza się do stwierdzenia, że poza tym, iż informacje te nie były konieczne, Komisja sama mogła obliczyć wspomnianą ilość na podstawie dostępnych danych.
- 106 Tymczasem art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie może być interpretowany w ten sposób, że zezwala on zainteresowanym stronom na to, aby nie wskazywały one natychmiast w odpowiedzi na kwestionariusze antydumpingowe wszystkich informacji wraz z wyjaśnieniami koniecznych dla umożliwienia Komisji wypełnienia jej zadania polegającego na weryfikacji dokładności dostarczonych danych, zarówno w odniesieniu do wielkości wykorzystanej produkcji, jak i metod alokacji kosztów w zastosowanych wartościach, i na to, aby ujawniły te nieodzowne informacje lub wyjaśnienia dopiero z uwagi na ewolucję dochodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, T-633/11, niepublikowany, EU:T:2014:271, pkt 61).
- 107 O ile z orzecznictwa przypomnianego w pkt 77 powyżej wynika, że w ramach rozporządzenia podstawowego to do Komisji należy, jako do organu prowadzącego dochodzenie, ustalenie, czy produkt objęty postępowaniem antydumpingowym jest sprzedawany po cenach dumpingowych i wyrządza szkodę w chwili dopuszczenia go do swobodnego obrotu w Unii, a zatem do instytucji tej nie należy w tych ramach uwalnianie się z części spoczywającego na niej w tym zakresie ciężaru dowodu, o tyle rozporządzenie podstawowe nie przyznaje Komisji żadnych uprawnień w ramach dochodzenia, które pozwoliłyby jej na zmuszenie producentów lub eksporterów objętych skargą do przedstawienia wyjaśnień. W tych okolicznościach Komisja uzależniona jest od dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia jej niezbędnych informacji w wyznaczonych terminach. W tym kontekście odpowiedzi tych stron na kwestionariusz przewidziany w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak również późniejsza przewidziana w art. 16 tego rozporządzenia weryfikacja, której Komisja może dokonać na miejscu, są istotne dla przeprowadzenia postępowania antydumpingowego. Zagrożenie, że w razie braku współpracy przedsiębiorstw objętych dochodzeniem instytucje uwzględnią inne dane niż przedstawione w odpowiedzi na kwestionariusz, wiąże się nieodłącznie z postępowaniem antydumpingowym i ma zachęcać do lojalnej i starannej współpracy ze strony tych przedsiębiorstw (wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., VTZ i in./Rada, T-432/12, niepublikowany, EU:T:2015:248, pkt 29).
- 108 Oczywiście, do sądu Unii należy upewnienie się, że instytucje uwzględniły wszystkie istotne okoliczności i oceniły dowody zawarte w aktach sprawy ze starannością wymaganą, aby można było uznać, że wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób (zob. wyrok z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada, T-249/06, EU:T:2009:62, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 109 Jednakże w niniejszej sprawie Komisja nie zastosowała art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036), lecz ograniczyła się do odrzucenia części odpowiedzi skarżącej na kwestionariusz antydumpingowy, której nie mogła zweryfikować

w stosownym czasie w świetle wyjaśnień przedstawionych przez skarżącą. W tych okolicznościach Komisja mogła, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, dojść do wniosku, że sporne dane wykazywały sprzeczności i braki, oraz że pomimo dochowania wszelkiej należytej staranności przy badaniu tych danych nadal istniała wątpliwość co do ich wiarygodności, przez co w okolicznościach niniejszej sprawy mogła ona zgodnie z prawem odmówić przyjęcia wniosku o odliczenie złomu od kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem.

- 110 Wreszcie należy dodać, że jak wynika z powyższych rozważań, skarżąca nie przedstawiła wystarczających dowodów, aby pozbawić wiarygodności ocen okoliczności faktycznych przyjętych w zaskarżonym rozporządzeniu dotyczących odmowy odliczenia wartości złomu od kosztów wytworzenia produktu objętego postępowaniem. Tymczasem taki dowód jest wymagany w celu wykazania, że instytucja Unii popełniła oczywisty błąd w ocenie, który może uzasadniać stwierdzenie nieważności danego aktu (zob. analogicznie wyrok z dnia 11 września 2014 r., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada, T-444/11, EU:T:2014:773, pkt 62).
- 111 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Komisja mogła, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie ani błędu w wykładni art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, odrzucić wniosek o odliczenie złomu od kosztu produkcji produktu objętego postępowaniem w braku możliwości dokładnego sprawdzenia, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem zostały w sposób rozsądny odzwierciedlone w zapisach księgowych. W zakresie, w jakim skarżąca utrzymuje, że naruszenie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego pociąga za sobą naruszenie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, należy również oddalić ten zarzut.
- 112 Po trzecie, w odniesieniu do zarzutu skarżącej, zgodnie z którym Komisja dopuściła się nadużycia władzy, odmawiając zaakceptowania odliczenia wartości złomu od kosztów wytworzenia produktu objętego postępowaniem, należy przypomnieć, że dany akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy jedynie wtedy, gdy z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych przesłanek wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (wyrok z dnia 14 lipca 2006 r., Endesa/Komisja, T-417/05, EU:T:2006:219, pkt 258). Tymczasem, z powyższych rozważań nie tylko wynika, że Komisja nie naruszyła prawa ani nie popełniła oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych poprzez odmowę przyjęcia wnioskowanego odliczenia, lecz również i to, że skarżąca nie wyjaśniła swojego twierdzenia dotyczącego zarzucanego nadużycia władzy i nie poparła go jakimkolwiek szczególnym dowodem.
- 113 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy oddalić w całości zarzut pierwszy.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego

- 114 Skarżąca podnosi, że dokonana przez nią sprzedaż produktu objętego postępowaniem na rzecz niezależnego klienta, [poufne], również dystrybutora produktu objętego postępowaniem, w wysokości 120 000 ton w okresie objętym dochodzeniem, której nie przeznaczyła ona na wywóz i nie znała jej ostatecznego przeznaczenia, stanowiła sprzedaż krajową, którą Komisja powinna była uwzględnić przy ustalaniu wartości normalnej zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego.
- 115 Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, odmawiając bez adekwatnego uzasadnienia uwzględnienia przy ustalaniu wartości normalnej sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rzecz jej niezależnego klienta na Tajwanie dokonanych w zwykłym obrocie handlowym.

- 116 Komisja naruszyła ponadto art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie uwzględniła brzmienia tego przepisu, odrzucając sporną sprzedaż tylko z tego względu, że produkty będące przedmiotem sprzedaży zostały wywiezione przez niezależnego odbiorcę po sprzedaży. W rzeczywistości bowiem nawet przy założeniu, że motyw 59 zaskarżonego rozporządzenia może być rozumiany w ten sposób, iż odmowa uwzględnienia jej sprzedaży na rzecz niezależnego klienta krajowego opiera się wyłącznie na stwierdzeniu późniejszego wywozu omawianych produktów, to jednak takie kryterium byłoby sprzeczne z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym Komisja powinna była wykazać, że skarżąca miała „zamiar” nieprzeznaczenia produktów stanowiących przedmiot sprzedaży do wykorzystania na rynku krajowym. Zdaniem skarżącej przedmioty spornej sprzedaży były przeznaczone do konsumpcji krajowej przez niezależnego przedsiębiorcę i nie miała ona żadnej możliwości sprawdzenia, czy sprzedane produkty zostały następnie wywiezione.
- 117 Skarżąca twierdzi w tym względzie, że wyrażenie „intended”, zawarte w angielskiej wersji art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, odnosi się do zamiaru sprzedawcy w chwili, w której dochodzi do sprzedaży i w której negocjuje on i określa cenę sprzedaży w zależności od przeznaczenia towaru. Zdaniem skarżącej można założyć istnienie zamiaru przeznaczenia sprzedawanych towarów do konsumpcji krajowej, gdy produkt jest sprzedawany niezależnemu klientowi na rynku krajowym, przy czym sprzedawca nie ma szczególnego zamiaru ani nie ma perspektywy wywozu, lub gdy sprzedawca pomija fakt, że sprzedawany produkt jest wywożony. Zamiar lub przynajmniej subiektywna jego znajomość przez sprzedawcę w chwili sprzedaży dotyczący późniejszego wywozu stanowi również istotne kryterium w orzecznictwie WTO.
- 118 Taka wykładnia, która opiera się na wskazówkach, które mogą zostać obiektywnie sprawdzone, jest również zgodna z logiką funkcjonowania rozporządzenia podstawowego, która zmierzała do ustalenia rzeczywistych różnic w cenach pomiędzy sprzedażą krajową a sprzedażą na wywóz.
- 119 Jeżeli chodzi w szczególności o kryterium „perspektywy” lub „przewidywania”, to to ostatnie kryterium było używane między innymi w celu oceny istnienia subwencji wywozowych zarówno w prawie WTO, jak i w przepisach prawa Unii. Ustalenie, czy sprzedaż produktu stanowi sprzedaż eksportową dokonywane jest według podobnej logiki, którą można obiektywnie zweryfikować, w szczególności w zależności od tego, czy sprzedaż na rzecz niezależnego klienta na rynku krajowym jest związana z rzeczywistym lub przewidywanym wywozem. W tym względzie nie można wywieść z istnienia polityki skarżącej udzielania bonifikat wywozowych, że przewidywała ona okoliczność, iż kontrowersyjna sprzedaż [*poufne*] zostanie wywieziona, ponieważ taka polityka udzielania bonifikat wywozowych, zwana „bonifikatą dla przyszłego wytworzenia/wywozu”, nie dotyczyła produktu objętego postępowaniem, ponieważ nie dotyczyła ona zwykłej odsprzedaży produktu objętego postępowaniem i nie ma zatem znaczenia w niniejszej sprawie, lecz zachęcała do wywozu tego produktu po jego przetworzeniu. Ponadto skarżąca nie wie, czy i w jaki sposób sprzedawane produkty korzystające z tego rodzaju bonifikaty zostaną odsprzedane na jakimkolwiek rynku. Okoliczności niniejszej sprawy nie oznaczają, że skarżąca powinna była przewidzieć, iż jej bonifikaty związane z wywozem służyły zakupie produktów, które ostatecznie były wywożone jako takie w sprzeczności z jej własną polityką bonifikat.
- 120 Jeśli chodzi o kryterium „wiedzy”, skarżąca podnosi, że z praktyki Komisji wynika, iż instytucja ta posługuje się tym kryterium w celu ustalenia sprzedaży eksportowej w rozumieniu art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 ust. 8 rozporządzenia 2016/1036), pomimo że słowo „intended” nie pojawia się w tym przepisie w taki sposób, że kryterium to może a fortiori być istotne w przypadku sprzedaży przeznaczonej do konsumpcji krajowej. Wspomniana wiedza może zostać wykazana za pomocą obiektywnych dowodów, w zależności od okoliczności faktycznych sprawy. W niniejszej sprawie nie zakwestionowano tego, że skarżąca nie wiedziała, iż towary, które sprzedała rozpatrywanemu kupującemu, zostaną wywiezione, co wyjaśniałoby również i to, dlaczego

zafakturowała ona sprzedaż na rzecz [poufne] z uwzględnieniem podatku od wartości dodanej (VAT) według stawki wynoszącej 5%, w przeciwieństwie do stawki VAT 0% stosowanej do sprzedaży na wywóz.

- 121 Wreszcie wykładnia popierana przez Komisję pozwalałaby na nałożenie na producenta nieprzewidywalnych ceł antidumpingowych, niezależnie od jego polityki cenowej, co byłoby sprzeczne z ogólnym celem przewidywalności realizowanym przez rozporządzenie podstawowe oraz przez prawo WTO.
- 122 W związku z tym, wskazując w motywie 56 zaskarżonego rozporządzenia, że „brak wiedzy na temat ostatecznego miejsca sprzedaży nie jest rozstrzygający” i nie kwestionując faktu, że skarżąca nie знаła w chwili sprzedaży docelowego miejsca przeznaczenia produktu sprzedawanego przez swego niezależnego klienta, Komisja naruszyła art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego poprzez odmowę wzięcia pod uwagę omawianej sprzedaży w celu ustalenia wartości normalnej.
- 123 Komisja i interwenient kwestionują argumentację skarżącej.
- 124 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wartość normalna produktu objętego postępowaniem jest zazwyczaj oparta na „cenach uiszczonych lub należnych w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu” oraz że zgodnie z art. 2 ust. 2 sprzedaż produktu podobnego „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” jest zazwyczaj wykorzystywana do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona co najmniej 5% wielkości sprzedaży danego produktu w Unii.
- 125 Ponadto, jak zauważono w pkt 53 powyżej, celem pojęcia zwykłego obrotu handlowego jest zapewnienie, że wartość normalna danego produktu będzie w jak najbardziej możliwy sposób odpowiadać normalnej cenie podobnego produktu na rynku wewnętrznym eksportera. Jeżeli sprzedaż jest zawierana w sposób i na warunkach, które nie odpowiadają praktyce handlowej dotyczącej sprzedaży produktu podobnego na tym rynku w czasie mającym znaczenie dla ustalenia istnienia dumpingu, nie stanowi ona odpowiedniej podstawy dla ustalenia wartości normalnej produktu podobnego na wspomnianym rynku (wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 28).
- 126 Skarżąca podnosi w istocie, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, uznając bez odpowiedniego uzasadnienia, że niektóre sprzedaże produktu objętego postępowaniem na rzecz niezależnych nabywców dokonane w zwykłym obrocie handlowym w kraju wywozu powinny zostać wykluczone przy ustalaniu wartości normalnej z tego tylko powodu, że sporne produkty zostały później wywiezione. Biorąc pod uwagę w szczególności brzmienie art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym sprzedaż produktu objętego postępowaniem „z przeznaczeniem na konsumpcję krajową” jest zazwyczaj wykorzystywana do określenia wartości normalnej, Komisja mogłaby skutecznie wykluczyć tę sprzedaż przy obliczaniu wartości normalnej dopiero po ustaleniu, że sprzedający w chwili sprzedaży wiedzieli o wywozie produktów objętych postępowaniem lub przewidywali, że nabywca odsprzeda je na wywóz.
- 127 Odnosząc się do wykładni przepisów prawa Unii, to z utrwalonego orzecznictwa wynika, że należy brać pod uwagę nie tylko ich brzmienie, ale również ich kontekst i cele zamierzone przez uregulowanie, którego stanowią one część (wyroki: z dnia 19 września 2000 r., Niemcy/Komisja, C-156/98, EU:C:2000:467, pkt 50; z dnia 25 października 2011 r., eDate Advertising i in., C-509/09, C-161/10, EU:C:2011:685, pkt 54; a także z dnia 26 lipca 2017 r., Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, pkt 73).
- 128 Jeżeli chodzi bardziej szczegółowo o brzmienie danego przepisu prawa Unii, to również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowania użytego w jednej z wersji językowych nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu w tym zakresie pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Przepisy prawa Unii należy interpretować i stosować w sposób

jednolity w świetle wersji sporządzonych we wszystkich językach urzędowych Unii. W przypadku rozbieżności pomiędzy różnymi wersjami językowymi tekstu prawa Unii dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi on część (zob. wyrok z dnia 1 marca 2016 r., Alo i Osso, C-443/14 i C-444/14, EU:C:2016:127, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 129 Po pierwsze, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie istnieją rozbieżności między poszczególnymi wersjami językowymi rozpatrywanego przepisu. O ile bowiem w wersji angielskiej art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego sprzedaż produktu objętego postępowaniem, którą należy uwzględnić jako sprzedaż krajową w celu ustalenia wartości normalnej, to sprzedaż, której przedmiotem jest produkt „intended” do konsumpcji na rynku wewnętrznym kraju wywozu, które można rozumieć jako wskazujące na to, że zamiar sprzedawcy jest właściwym kryterium, o tyle w innych wersjach językowych wspomnianego przepisu, takich jak wersja francuska, niemiecka, niderlandzka, hiszpańska, włoska, duńska, fińska lub czeska, posłużono się, odpowiednio, wyrażeniem „destiné”, „zum Verbrauch”, „bestemde”, „destinado”, „destinato”, „bestemt”, „tarkoitetus” i „ke”, które odnosi się do przeznaczenia produktu objętego postępowaniem, bez odnoszenia się do zamiaru producenta co do tego miejsca przeznaczenia w chwili sprzedaży.
- 130 Po drugie, należy stwierdzić, że podobnie jak wersje art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, o których mowa w pkt 129 powyżej, odnoszące się do miejsca przeznaczenia sprzedawanych produktów, a nie do zamiaru sprzedawcy dotyczącego ich przeznaczenia, art. 2.1 porozumienia antydumpingowego używa w swoich trzech językach oficjalnych wyrażenia, odpowiednio, „destined for consumption” w języku angielskim, „destiné à la consommation” w języku francuskim i „destinado al consumo” w języku hiszpańskim. Otóż z orzecznictwa wynika, że przepisy rozporządzenia podstawowego powinny być w miarę możliwości interpretowane w świetle odpowiednich przepisów porozumienia antydumpingowego (wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, T-633/11, niepublikowany, EU:T:2014:271, pkt 38; zob. także podobnie wyrok z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica/Rada, C-76/00 P, EU:C:2003:4, pkt 57).
- 131 Co prawda, jak podnosi skarżąca, zespół orzekający WTO zauważył w przypisie nr 339 do swojego sprawozdania z dnia 16 listopada 2007 r. w sporze „Wspólnoty Europejskie – Środek antydumpingowy dotyczący łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii” (WT/DS 337/R), że „w przypadku gdy producent sprzedaje produkt niezależnemu eksporterowi (lub kontrahentowi), wiedząc, że produkt ten zostanie wywieziony, sprzedaż ta nie może [...] zostać uznana za sprzedaż z przeznaczeniem do konsumpcji krajowej”. Jednakże z samej tej uwagi nie można wnioskować, że – jak twierdzi skarżąca – brak faktycznej wiedzy o ostatecznym miejscu przeznaczenia na wywóz produktu objętego postępowaniem prowadzi w nieodzowny sposób do uznania spornej sprzedaży za przeznaczoną do konsumpcji krajowej nawet wówczas, gdy produkt objęty postępowaniem, taki jak w niniejszej sprawie, był przedmiotem wywozu. Te same rozważania znajdują ponadto zastosowanie do argumentu skarżącej opartego na motywie 20 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1023/97 z dnia 6 czerwca 1997 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz drewnianych palet pochodzących z Polski i akceptującego zobowiązania zaproponowane przez niektórych eksporterów w odniesieniu do tego przywozu (Dz.U. 1997, L 150, s. 4), w którym w odniesieniu do ustalenia ceny eksportowej Komisja przyjęła, że „[j]eśli producent znał ich docelowe miejsce przeznaczenia, [sporne palety] zostały uznane za sprzedane przez danego producenta na wywóz do Wspólnoty”.
- 132 Po trzecie, wykładnia, zgodnie z którą nie ma konieczności doszukiwania się zamiaru czy szczególnej wiedzy sprzedawcy co do ostatecznego przeznaczenia produktu objętego postępowaniem, znajduje potwierdzenie w analizie kontekstu rozpatrywanego przepisu. W rzeczywistości bowiem ani pojęcie „dumpingu” w rozumieniu art. 2 rozporządzenia podstawowego, ani pojęcie „szkody”, przewidziane w art. 3 tego rozporządzenia (obecnie art. 3 rozporządzenia 2016/1036), ani pojęcie „obejścia”, będące przedmiotem art. 13 tego rozporządzenia (obecnie art. 13 rozporządzenia 2016/1036), nie wymagają bowiem, jako przesłanki stosowania stwierdzenia szczególnego zamiaru ze strony zainteresowanego, lecz wymagają spełnienia obiektywnych przesłanek, niezależnie od zamiaru lub szczególnej wiedzy tego

zainteresowanego. Ponadto art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, podobnie zresztą jak art. 2 ust. 8 tego rozporządzenia dotyczący ustalenia ceny eksportowej, nie zawierają żadnego odniesienia do kryterium „wiedzy” zainteresowanego, w przeciwieństwie do art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 10 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036), który dla celów zastosowania z mocą wsteczną cła antydumpingowego stanowi wyraźnie, że „importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej”.

- 133 Po czwarte, należy stwierdzić, że wykładnia ta jest również zgodna z celem dochodzenia antydumpingowego, który polega na poszukiwaniu przez instytucje Unii obiektywnych dowodów przy użyciu narzędzi udostępnionych im przez rozporządzenie podstawowe i na podstawie dobrowolnej współpracy ze strony podmiotów gospodarczych, to znaczy, w szczególności, odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, ewentualnych weryfikacji na miejscu i uwag zainteresowanych, co zostało przypomniane w pkt 107 powyżej, w celu ustalenia istnienia ewentualnego dumpingu po określeniu wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 134 W tym kontekście uzależnienie wykluczenia sprzedaży produktów, które zostały wywiezione, z określania wartości normalnej produktu objętego postępowaniem od wykazania zamiaru lub faktycznej wiedzy sprzedawcy w chwili sprzedaży co do ostatecznego przeznaczenia produktu objętego postępowaniem w zakresie, w jakim ów dowód mógłby okazać się praktycznie niemożliwy do przedstawienia, prowadziłyby ostatecznie do umożliwienia uwzględnienia przy określaniu wartości normalnej zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego cen wywiezionych produktów, które mogłyby zniekształcić i uniemożliwić prawidłowe ustalenie wspomnianej wartości normalnej.
- 135 Po piąte, należy dodać, że wykładnia ta jest również zgodna z zasadami przewidywalności i pewności prawa, na które powołuje się skarżąca, podczas gdy stosowanie kryterium opartego na szczególnym zamiarze lub szczególnej wiedzy sprzedawcy uzależniałoby uwzględnienie ceny sprzedaży produktów wywożonych przy określaniu wartości normalnej od elementu subiektywnego, którego istnienie mogłoby okazać się w praktyce niepewne, a nawet – jak to zostało podniesione – niemożliwe do ustalenia.
- 136 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć w szczególności, że na etapie rozporządzenia tymczasowego Komisja, wychodząc z wykładni, zgodnie z którą nie należało ustalać istnienia zamiaru lub szczególnej wiedzy sprzedawcy co do ostatecznego przeznaczenia produktu objętego postępowaniem, wykluczyła pewną sprzedaż zadeklarowaną jako krajową z obliczania wartości normalnej po tym, jak zauważyła w szczególności w motywie 63 tego rozporządzenia, że obliczenie oparte na danych dotyczących produkcji pochodzących od pięciu współpracujących przedsiębiorstw i danych statystycznych dotyczących przywozów i wywozów produktu objętego postępowaniem na Tajwanie w okresie objętym dochodzeniem potwierdziło, że sprzedaż krajowa zadeklarowana przez współpracujących producentów eksportujących obejmowała około 50% sprzedaży pośredniej nieprzeznaczonej do konsumpcji krajowej. W szczególności z danych zawartych w tymczasowych ustaleniach wynikało, że o ile w okresie objętym dochodzeniem poziom produkcji zgłoszony przez pięciu współpracujących producentów eksportujących wynosił [poufne] ton produktu objętego postępowaniem, oraz że oficjalne statystyki dotyczące wywozu wskazywały ilość 717 671 ton tego produktu, o tyle wielkość sprzedaży krajowej zgłoszona przez tych producentów eksportujących wynosiła [poufne] ton, to znaczy prawie połowę różnicy pomiędzy dwoma pierwszymi cyframi. W celu upewnienia się, że wartość normalna była oparta wyłącznie na cenach stosowanych do konsumpcji krajowej, Komisja na etapie rozporządzenia tymczasowego uznała, że przyjmuje ostrożne podejście, wykluczając w konsekwencji z obliczenia wartości normalnej całą sprzedaż produktu objętego postępowaniem na rzecz „dystrybutorów” mających siedzibę na Tajwanie, w wysokości [poufne] ton, w przeciwieństwie do sprzedaży na rzecz „końcowych użytkowników na Tajwanie”, które zostały wzięte pod uwagę.

- 137 Następnie Komisja zastąpiła ogólne podejście oparte na ryzyku uwzględnienia dużych kategorii nabywców produktu objętego postępowaniem, podejściem opartym na istnieniu obiektywnych dowodów na wywóz produktu objętego postępowaniem przez danego dystrybutora. Zgodnie bowiem z motywem 59 zaskarżonego rozporządzenia, zamiast wykluczenia całej sprzedaży na rzecz dystrybutorów, Komisja wykluczyła z obliczenia wartości normalnej jedynie te rodzaje sprzedaży krajowej, w odniesieniu do których dysponowała wystarczającymi obiektywnymi dowodami ich rzeczywistego wywozu. W ten sposób, zgodnie z tym samym motywem, Komisja zbadała omawianą zgłoszoną sprzedaż i zaklasyfikowała ją jako sprzedaż krajową na podstawie szczególnej sytuacji i szczególnych danych dotyczących poszczególnych zainteresowanych producentów eksportujących. Wreszcie z motywu tego wynika, że subiektywne elementy, takie jak zamiar lub wiedza, lub brak wiedzy, nie grały żadnej roli w obiektywnej ocenie dokonanej przez Komisję, w przeciwieństwie do istnienia obniżek związanych z wywozem, który został użyty w szczególności jako mający znaczenie dowód.
- 138 W tym względzie należy stwierdzić, po pierwsze, że dochodzenie wykazało w szczególności, że pewna liczba sprzedaży zgłoszonej przez skarżącą jako krajowa była przedmiotem bonifikat wywozowych w ramach systemu stosowanego przez kilka miesięcy w okresie objętym dochodzeniem i mającego na celu zapewnienie zachęt dla lokalnych centrów usług (dystrybutorów) dokonujących dalszego wywozu wyrobów stalowych, jak wskazała Komisja w motywie 64 rozporządzenia tymczasowego.
- 139 Nie można uznać argumentu skarżącej, zgodnie z którym wspomniana bonifikata, zatytułowana „Inna bonifikata na produkcję/wywóz”, nie jest dowodem mającym znaczenie, w szczególności ponieważ nie chodzi o bonifikatę na wywóz dla produktu objętego postępowaniem, lecz o sprzedaż półproduktu, który wymagał przetworzenia przed jego wywozem jako produkt przetworzony.
- 140 Należy zauważyć, jak uczyniła to Komisja i co wynika w szczególności z pisma skarżącej z dnia 9 lutego 2015 r. w odpowiedzi na pytanie zadane przez Komisję w trakcie dochodzenia, że wspomniana bonifikata dotyczy wielkości sprzedaży produktu objętego postępowaniem przeznaczonej na wywóz po przetworzeniu zgodnie z celem omawianego systemu bonifikat oraz że w związku z tym nie dotyczy ona ilości produktu objętego postępowaniem, która jest przeznaczona do konsumpcji krajowej na Tajwanie. Ponadto wspomniane przetworzenie idzie w parze z wywozem produktu objętego postępowaniem, jak wynika również z motywu 14 rozporządzenia tymczasowego, [poufne] dokonuje na wspomnianych produktach co najwyżej drobnych obróbek, takich jak polerowanie lub cięcie, przy czym otrzymany w rezultacie produkt nie jest zmieniany w takim stopniu, aby nie być już objętym definicją produktu objętego postępowaniem.
- 141 Po drugie, skarżąca wskazała w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, że stosuje ona taką bonifikatę do wywozu, a dowody na zastosowanie takiej bonifikaty zostały ujawnione w rejestrze sprzedaży krajowej skarżącej w trakcie wizyty weryfikacyjnej na miejscu. Ponadto, jak skarżąca sama wskazała w piśmie z dnia 9 lutego 2015 r. w odpowiedzi na pytanie zadane przez Komisję w trakcie dochodzenia, wspomniana bonifikata dotyczyła tytułem przykładu 40% sprzedaży skarżącej na rzecz jej największego klienta na Tajwanie, dystrybutora [poufne] w grudniu 2013 r.
- 142 Po trzecie i przede wszystkim, jak wynika również z motywu 59 zaskarżonego rozporządzenia, można było zgromadzić inne obiektywne dowody faktycznego wywozu sprzedanych produktów zgłoszonych jako sprzedaż krajowa. Komisja podniosła w tym względzie, że tak było w przypadku sprzedaży na rzecz [poufne], będącej również dystrybutorem produktu objętego postępowaniem, w związku z czym ostatecznie wykluczyła ona z uwzględnienia z tytułu sprzedaży krajowej jedynie 120 000 ton sprzedanych przez skarżącą w okresie objętym dochodzeniem na rzecz jej klienta [poufne], który – zgodnie z dochodzeniem – sprzedał jedynie niewielką ilość danego produktu na rynku krajowym.
- 143 Mając na uwadze powyższe rozważania, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż Komisja naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, odmawiając uwzględnienia sprzedaży skarżącej na rzecz jej klienta [poufne] przy ustalaniu wartości normalnej na tej

podstawie, że istniały obiektywne dowody, zgodnie z którymi wspomniana sprzedaż była w rzeczywistości sprzedażą eksportową, tym bardziej wówczas, gdy wykazano, że część spornych sprzedaży była przedmiotem systemu bonifikat wywozowych, takiego jak stosowany przez skarżącą, i tym samym była ona zawierana po cenach niższych niż ceny produktu objętego postępowaniem przeznaczanego do konsumpcji na rynku krajowym, ze świadomością tego, że ceny te zachęcały do wywozu produktu objętego postępowaniem.

- 144 W konsekwencji Komisja mogła, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, pominąć omawianą sprzedaż przy określaniu wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego.
- 145 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy oddalić zarzut drugi, a tym samym skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 146 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję i przez interwenienta, zgodnie z żądaniami tych ostatnich.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Yieh United Steel Corp. ponosi oprócz kosztów własnych również koszty poniesione przez Komisję Europejską i Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL.**

Buttigieg

Berke

Costeira

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 grudnia 2019 r.

Podpisy